

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Kulczewska-Garcia

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2021 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa I. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 10 listopada 2020r.

sygn. akt I C 1617/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt 2) dodatkowo zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.375,40zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.12.2016r. do dnia zapłaty,

b) w pkt 3) kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.095 zł;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 235 zł tytułem zwrotu kosztów postępowaniu odwoławczym .

Anna Kulczewska-Garcia

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki I. B. kwotę 4.180 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Koszty procesu rozdzielił między stronami stosunkowo obciążając nimi powódkę w 25% i pozwaną w 75% i z tego tytułu zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 917,26 zł.

Powyższy wyrok w części dotyczącej pkt 2 i 3 zaskarżyła apelacją powódka wnosząc o zasądzenie dodatkowo kwoty 1.375,40zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 grudnia 2016r. do dnia zapłaty oraz zmianę kosztów procesu.

Apelująca zarzuciła naruszenie

- art. 233 par 1 kpc poprzez dowolną ocenę materiału zebranego w sprawie i przejście, że powódka miała prawo dokonać obniżenia podatku VAT z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w sytuacji gdy powódka nie była nabywcą usługi najmu pojazdu zastępczego wobec czego brak podstaw do obniżenia z tego tytułu należnego odszkodowania.

- art. 805 kpc w zw z art. 86 ust 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług poprzez ich wadliwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na określeniu odszkodowania pomniejszonego o należny podatek VAT w sytuacji gdy powódka nie posiadała prawnej możliwości obniżenia w umowie najmu pojazdu zastępczego kosztów o wskazany podatek.

Apelująca wniosła także o zasądzenie kosztów za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja była zasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i na zasadzie art. 382 k.p.c. przyjmuje je za własne.

Sąd Okręgowy nie podziela natomiast oceny prawnej Sądu Rejonowego, w zakresie uznania, iż powódce należy się kwota odszkodowania netto. W ocenie Sądu Rejonowego skoro powódka za najem pojazdu zastępczego wystawiła fakturę VAT, a co za tym idzie jest płatnikiem tego podatku i ma możliwość jego odliczenia, to brak podstaw do zasądzenia odszkodowania w kwocie brutto. Stanowiska tego Sąd Okręgowy nie podziela.

Bezspornym w sprawie pozostawało, iż w dniu 11 października 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowił własność P. B.. W dniu 17 października 2016 r. poszkodowany P. B. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego. W tym też dniu poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności w zakresie prawa żądania zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 11.10.2016 r. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 listopada 2016 r. powódka wystawiła fakturę za najem pojazdu zastępczego na kwotę 7.355,40 zł brutto (5.980 zł netto) za okres 23 dni.

W kontekście powyższych ustaleń wskazać należy, iż w niniejszej sprawie poszkodowanym z tytułu szkody majątkowej na skutek kolizji drogowej był P. B.. To on zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego a co za tym idzie, jak trafnie wskazał apelujący, był nabywcą usługi z tego tytułu. Z materiału dowodowego sprawy nie wynika przy tym aby poszkodowany zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i aby miał on prawną możliwość odliczenia z tego tytułu podatku VAT. Przyjąć zatem należy, iż takiej możliwości nie miał i przy zawieraniu umowy działał jako konsument. Powódka w drodze cesji nabyła wierzytelność P. B. z tytułu powstałej w dniu 11 października 2016 r. kolizji drogowej. Nabycie to nie spowodowało jednak umniejszenia praw powódki w stosunku do przysługujących poszkodowanemu P. B.. Zgodnie z art. 509§1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W § 2 tego przepisu wskazano, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności jest zatem umową, na mocy której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Zasadą jest przeniesienie wraz z przelaną wierzytelnością wszelkich związanych z nią praw (SN w wyr. z 26.10.2011 r., I CSK 788/10, Legalis,). Dopiero ewentualne pominięcie powyższego skutku, tj. wyłączenie jednoczesnego (automatycznego) przeniesienia niektórych praw związanych z przelaną wierzytelnością – w razie przyjęcia dopuszczalności takiego wyłączenia – wymagałoby wykazania, że treść umowy przelewu nie obejmowała tych praw. W konsekwencji przyjąć należy, iż przelew wierzytelności z art. 509 kc w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz prowadzi do zmiany podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji, nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela. Przy czym cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu-cedentowi. Cesjonariusz może zatem

podejmować wszelkie czynności które mógłby podjąć cedent celem zaspokojenia przysługującego mu roszczenia objętego umowa cesji.

Skoro zatem nabywcą usługi z tytułu najmu pojazdu zastępczego był poszkodowany P. B. i poniósł on z tego tytułu zasadne koszty podlegające zwrotowi od ubezpieczyciela w kwocie brutto, to powódka nabywając z tego tytułu wierzytelność w ramach cesji mogła domagać się od ubezpieczyciela zaspokojenia z tego tytułu także w kwocie brutto. Okoliczności, że powódka jako przedsiębiorca prowadzi własną działalność gospodarczą pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Powódka w niniejszym procesie dochodziła bowiem wierzytelności przysługującej poszkodowanemu P. B., którą nabyła w drodze cesji.

W rezultacie Sąd Okręgowy, uznając za trafne argumenty podniesione w apelacji, na podstawie art. 386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2. w ten sposób, że dodatkowo zasądził kwotę 1.375,40zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.12.2016r. do dnia zapłaty. Sąd Rejonowy ustalił że należne odszkodowanie netto wynosiło 5.980zł z czego 23 % podatku VAT wyniosło kwotę 1.375,40 zł , która podlegała zasądzeniu.

W pkt 3. kosztami procesu za I instancję w całości obciążył pozwanego i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powódki 2.095zł, na które składały się: opłata od pozwu 278zł, opłata skarbową 17 zł, 1800zł koszty zastępstwa procesowego.

O kosztach za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw z art. 391 kpc oraz §2 pkt 2 w zw z § 10 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów z dnia 22 października 2015r. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika 135zł oraz opłata od apelacji 100zł łącznie 235zł

sędzia Anna Kulczewska-Garcia